

**SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IX KADENCJA**

Warszawa, dnia 13 lutego 2019 r.

Druk nr 1088

Pan

Stanisław KARCZEWSKI

MARSZAŁEK SENATU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Na podstawie art. 84 ust. 1 Regulaminu Senatu my, niżej podpisani senatorowie, wnosimy projekt uchwały

**upamiętniającej Jana Olszewskiego – Prezesa Rady Ministrów
Rzeczypospolitej Polskiej (1930–2019).**

Do reprezentowania nas w dalszych pracach nad tym projektem uchwały upoważniamy senatora Jana Żaryna.

(-) Rafał Ambrozik	(-) Józef Łyczak	(-) Jarosław Rusiecki
(-) Aleksander Bobko	(-) Ryszard Majer	(-) Czesław Ryszka
(-) Jerzy Chróścikowski	(-) Robert Mamątow	(-) Janina Sagatowska
(-) Zbigniew Cichoń	(-) Marek Martynowski	(-) Krzysztof Słoń
(-) Jerzy Czerwiński	(-) Andrzej Mioduszewski	(-) Aleksander Szwed
(-) Dorota Czudowska	(-) Bogusława Orzechowska	(-) Antoni Szymański
(-) Robert Gawel	(-) Grzegorz Peczkis	(-) Artur Warzocha
(-) Jan Hamerski	(-) Marek Pęk	(-) Kazimierz Wiatr
(-) Jan Maria Jackowski	(-) Wojciech Piecha	(-) Jacek Włosowicz
(-) Stanisław Karczewski	(-) Zdzisław Pupa	(-) Józef Zajac
(-) Maria Koc	(-) Konstanty Radziwiłł	(-) Jan Żaryn

UCHWAŁA
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia

**upamiętniająca Jana Olszewskiego – Prezesa Rady Ministrów Rzeczypospolitej Polskiej
(1930–2019)**

7 lutego 2019 roku zmarł Śp. Jan Ferdynand Olszewski – adwokat, działacz opozycji niepodległościowej, polityk, urodzony 20 sierpnia 1930 roku w Warszawie w rodzinie kolejarzy, politycznie związanej z tradycjami niepodległościowego ruchu socjalistycznego. Wzrastał w atmosferze szacunku do Polski Niepodległej, odrodzonej po 123 latach niewoli, której pozostał wierny do końca swego życia.

W okresie II Wojny Światowej był żołnierzem Szarych Szeregów. Walczył w Powstaniu Warszawskim. Od 1956 r. aktywnie uczestniczył w polskich zrywach wolnościowych, jako członek Klubu Krzywego Koła, redaktor „Po Prostu”. Od lat 60-tych do końca PRL był obrońcą w procesach politycznych. Bronił studentów, działaczy opozycji represjonowanych przez władze komunistyczne, ludzi „Solidarności” w latach stanu wojennego, m.in. w procesach przeciwko organizatorom strajków i podziemnym wydawcom. Był jednym z oskarżycieli posiłkowych w procesie toruńskim, reprezentując rodzinę zamordowanego bł. ks. Jerzego Popiełuszki.

W latach 1968-1970 w związku z obroną studentów aresztowanych w czasie manifestacji marcowych w Warszawie był zawieszony w prawie wykonywania zawodu adwokata.

W grudniu 1975 roku był współautorem oraz sygnatariuszem Listu 59, apelu do Sejmu PRL zawierającego protest przeciwko projektowanym, antypolskim zmianom w Konstytucji PRL.

W 1976 roku znalazł się wśród założycieli Polskiego Porozumienia Niepodległościowego oraz uczestniczył w zakładaniu Komitetu Obrony Robotników.

We wrześniu 1980 roku włączył się w organizowanie Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność”, był doradcą Komisji Krajowej „Solidarności”, a także jednym z autorów jej pierwszego Statutu.

Po wprowadzeniu stanu wojennego prowadził z ramienia Sekretarza Episkopatu Polski arcybiskupa Bronisława Dąbrowskiego rozmowy z przedstawicielami władz w sprawie zwolnienia więźniów z obozów internowania.

W pierwszych, w pełni demokratycznych wyborach parlamentarnych w 1991 roku uzyskał mandat posła na Sejm I Kadencji. 6 grudnia 1991 roku Sejm powołał go na stanowisko Prezesa Rady Ministrów, pierwszego po transformacji rządu, powołanego przez Sejm, wybrany w wolnych wyborach. Jako Prezes Rady Ministrów RP podjął starania na arenie międzynarodowej by wprowadzić Polskę do NATO i Wspólnot Europejskich, jednocześnie przeciwstawiając się próbom dalszego uzależniania Kraju od Rosji.

Na wniosek Sejmu jego rząd zrealizował uchwałę lustracyjną, dostarczając parlamentowi listę blisko 70 osób pełniących ważne funkcje państwowe, a zarejestrowanych jako agenci aparatu bezpieczeństwa w czasach Polski komunistycznej. Ta próba lustracji, zakończyła się porażką Jego rządu. Decyzją Sejmu podczas „nocnej zmiany”, z 4 na 5 czerwca 1992 r., w rocznicę wyborów z 1989 r., Jan Olszewski został pozbawiony funkcji Prezesa Rady Ministrów. Mówił wówczas z trybuny sejmowej: „Kiedy obejmowałem moją funkcję [...] wiedziałem, że przyjdzie nam budować nowy system władzy demokratycznej w Polsce, nowy ustrój, nową III naszą Polską Rzeczpospolitą. [...] Chciałbym mianowicie, wtedy kiedy ten gmach opuszczę, kiedy skończy się dla mnie ten – nie ukrywam – strasznie dolegliwy czas, [...] że wtedy, kiedy się to wreszcie skończy – będę mógł wyjść na ulice tego miasta, wyjść i popatrzeć ludziom w oczy. I tego wam – Panie Posłanki i Panowie Posłowie – życzę po tym głosowaniu”. Był współautorem obywatelskiego projektu konstytucji z 1994 r., który został podpisany w krótkim czasie przez 2 mln Polaków. Po wyborach prezydenckich w 1995 roku, w których uzyskał czwarte miejsce, założył nową partię polityczną Ruch Odbudowy Polski.

Był doradcą prezydenta Lecha Kaczyńskiego. Działał na rzecz likwidacji Wojskowych Służb Informacyjnych. 3 maja 2009 r. został odznaczony Orderem Orła Białego. Pan Premier Jan Olszewski do końca życia pozostał wierny ideałom Polski niepodległej i demokratycznej. Był człowiekiem honoru, pełnym godności, skromności i uczciwości. Dobrze zapisał się w historii narodu polskiego, jako patriota, wzór do naśladowania.

Senat Rzeczypospolitej Polskiej oddaje Mu należny hołd. Cześć Jego pamięci!

Uchwała podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.